

Arrest

nr. 157 535 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekster ter kennis gegeven op 17 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2009 dient de verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 30 juni 2010 wordt de aanvraag onvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.2. Op 15 juli 2010 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 1 maart 2012 wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 139 577 van 26 februari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 17 mei 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 10 juni 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 17 juli 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05/06/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan D.C., P. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN D.C., P. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

“(…)”

1.4. Op 10 juni 2015 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [² en recente]² inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [² dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]² vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[² § 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.]²

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[² 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]²

[² 5°]² in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.]¹

[² § 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.]²

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel

De aanvraag om een verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekster wordt met de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard om reden dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 5 juni 2015 heeft vastgesteld dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. (art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet)

Het standaard medisch getuigschrift dat verzoekster bij haar aanvraag voegde stelt dat zij lijdt aan hypertensie en daarvoor wordt behandeld met een antihypertensivum.

De arts-adviseur betwist niet het bestaan van de ziekte (hypertensie) doch meent dat er geen aanwijzingen zijn dat een behandeling met een antihypertensivum noodzakelijk is en dat een zoutbeperking en andere levenshygiënemaatregelen (o.a. meer beweging) niet zouden volstaan:

“De noodzaak om een hypertensie te gaan behandelen kan maar blijken uit herhaalde metingen van de bloeddruk op verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden. Er is geen evidentie dat dit gebeurd is en er worden geen waarden meegedeeld. In geval van hypertensie is de eerst aangewezen behandeling een zoutbeperking en andere levenshygiënemaatregelen zoals meer beweging en dit alvorens een antihypertensivum te starten. Er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet voldoende zou zijn.”

Waar de arts-adviseur blijkens de bewoordingen van zijn advies de mening is toegedaan dat niet aangetoond wordt dat tot de huidige medicamenteuze behandeling werd besloten op basis van herhaalde metingen van de bloeddruk op verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden, gaat hij echter voorbij aan het expliciet in het standaard medisch getuigschrift vermelde feit dat verzoekster reeds sedert 2009 (dus al zes jaar) voor hypertensie in behandeling is bij dezelfde artspraktijk.

Dit element is uitermate belangrijk en relevant, nu hieruit op noodzakelijke wijze volgt dat de behandelende arts de problematiek van verzoekster zeer goed kent en deze ook reeds over een periode van meerdere jaren heeft gevolgd.

De beslissing om haar te behandelen met een antihypertensivum werd dan ook genomen op basis van een grondige kennis van haar ziekte en de evolutie ervan, en in het bijzonder omdat andere maatregelen zoals een zoutarm dieet of meer beweging in het geval van verzoekster onvoldoende zijn.

De loutere theoretische overwegingen van de arts-adviseur kunnen niet verantwoorden dat de verklaring van de behandelende arts dat een behandeling met antihypertensivum zondermeer opzij wordt geschoven.

Verzoekster merkt op dat wanneer een weigering van een medische regularisatie gesteund wordt op een advies van de arts-adviseur dat tegengesteld is aan het medisch attest van de behandelende geneesheer, de arts-adviseur zijn advies voldoende concreet en pertinent moet motiveren. (RvS arrest nr. 224.723, dd. 18 september 2013; RvV arrest nr. 121.375, dd. 24 maart 2014)

Dit is in casu niet het geval.

De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur doet nochtans geen afbreuk aan de motiveringsplicht.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden door het advies van de arts-adviseur en bij uitbreiding door de bestreden beslissing welke louter naar dit advies verwijst en er integraal wordt op gesteund.

De arts-adviseur heeft verzoekster ook niet zelf onderzocht, nam geen contact op met de behandelende geneesheer of raadpleegde geen deskundige.

Uit geen enkel element blijkt dat de arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten in deze materie en waardoor hij beter geplaatst zou zijn dan de behandelende geneesheer om de noodzaak van een behandeling met antihypertensivum te beroordelen.

Verzoekster kan dan ook enkel vaststellen dat de arts-adviseur zich hoofdzakelijk baseerde op eigen oppervlakkige inzichten, overtuigingen en vermoedens, wat niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding.

Bovendien blijkt uit geen enkel element van het advies van de arts-adviseur, of van de bestreden beslissing, dat rekening werd gehouden met het in het standaard medisch getuigschrift vermelde gegeven dat verzoekster reeds sedert 2009 voor dezelfde aandoening in behandeling is bij dezelfde artspraktijk.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld of de arts-adviseur van deze informatie kennis heeft genomen, noch of en in welke mate er al dan niet rekening mee werd gehouden bij het formuleren van het advies.

Derhalve wordt eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel

De aanvraag van verzoekster wordt met de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard met toepassing van art. 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Zoals mag blijken uit de memorie van toelichting bij de wet van 8 januari 2012, was het de bedoeling van de wetgever om in de ontvankelijkheidsfase een ‘medische filter’ in te bouwen teneinde aanvragen gebaseerd op niet ernstige aandoeningen te kunnen weren.

Verzoekster stelt vast dat de arts-adviseur niet betwist dat verzoekster lijdt aan hypertensie, en evenmin stelt dat deze ziekte op zich niet ernstig genoeg zou zijn om te voldoen aan de criteria van art. 9ter, §1 Vreemdelingenwet.

Hij komt echter tot zijn conclusie n.a.v. een beoordeling van de aard van de noodzakelijke behandeling en waarbij in vraag wordt gesteld of in casu wel een behandeling met een antihypertensivum noodzakelijk is.

Een onderzoek en beoordeling van de voor de ingeroepen ziekte noodzakelijke behandeling, behoort echter tot het onderzoek ten gronde.

Het onderzoek in de ontvankelijkheidsfase, met toepassing van art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet, betreft een prima facie-beoordeling waarbij dient te worden nagegaan of de ingeroepen ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de aandoeningen bedoeld in §1 van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur betwist niet dat verzoekster aan hypertensie lijdt.

Evenmin valt in het advies te lezen dat deze aandoening niet de door art. 9ter Vreemdelingenwet bedoelde risico's inhoudt.

De arts –adviseur adviseert enkel tot de onontvankelijkheid omdat (volgens hem) niet zou zijn aangetoond dat een medicamenteuze behandeling bij verzoekster wel noodzakelijk is, doch echter zonder deze noodzaak op beslissende wijze uit te sluiten.

Door aldus te oordelen en in wezen reeds de criteria van een onderzoek ten gronde te hanteren, gaat de arts-adviseur veel verder dan enkel het in art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet bedoelde prima facie-onderzoek.

De door de wet uitdrukkelijk gebruikte term “kennelijk” wordt hierdoor volstrekt betekenisloos zodat artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet miskend wordt.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat zij lijdt aan hypertensie en behandeld werd met een antihypertensivum. De ambtenaar-geneesheer zou eraan voorbijgaan dat zij sedert 2009 voor hypertensie in behandeling is bij dezelfde artspraktijk. De beslissing om haar te behandelen met een antihypertensivum werd genomen op basis van een grondige kennis van de ziekte en van de evolutie. Zij verwijt de ambtenaar-geneesheer haar zelf niet te hebben onderzocht. Uit geen enkel

element zou blijken dat hij over expertise zou beschikken. Zij meent dat de beoordeling van de noodzakelijke behandeling tot het onderzoek ten gronde behoort.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 5 juni 2015 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

"(...) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 31.03.2015 blijkt dat betrokkene zou lijden aan hypertensie en hiervoor een antihypertensivum neemt. De noodzaak om een hypertensie te gaan behandelen kan maar blijken uit herhaalde metingen van de bloeddruk op verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden. Er is geen evidentie dat dit gebeurd is en er worden geen waarden meegedeeld. In geval van hypertensie is de eerst aangewezen behandeling een zout beperking en andere levenshygiënemaatregelen zoals meer beweging en dit alvorens een antihypertensivum te starten. Er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet voldoende zou zijn. Voor het overige wordt melding gemaakt dat betrokkene een anticonceptiepil neemt hetgeen in het kader van dit advies niet relevant is.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling weenmeer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (...)"

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift en waarbij hij preciseert dat het gaat om een hypertensie, geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer stelde vast dat niet blijkt dat de hypertensie behandeld wordt op grond van herhaalde metingen van de bloeddruk op verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden, waardoor hij afleidde dat het niet kan worden vastgesteld dat er aanwijzingen zijn dat een zout beperking en andere levenshygiënemaatregelen niet voldoende zouden zijn.

De ambtenaar-geneesheer ging in zijn advies na of er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het stond hem vrij om de behandeling die blijkt uit de attesten blijkt, hierbij in overweging te nemen. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster toont niet aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist dat de ambtenaar-geneesheer een expert of specialist zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 119.732 d.d. 27 februari 2014 onder meer wat volgt:

"Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de opmerking van verzoekers dat niet vaststaat dat de arts-adviseur een "specialist kinderneuroloog van een universitair ziekenhuis is", niet dienstig is aangezien geen enkele wettelijke bepaling vereist dat het om een specialist zou moeten gaan. De ambtenaar-geneesheer hoeft niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353)."

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit er evenmin enige verplichting voort in hoofde van de ambtenaar-geneesheer om de aanvrager aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen of om bijkomende informatie in te winnen. Het komt daarentegen aan verzoekster zelf toe om haar aanvraag voldoende te staven. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de door de verzoekster overgemaakte standaard medische getuigschriften voldoende waren om zijn advies op te stellen.

Dienaangaande kan verwezen worden naar arrest nr. 91.681 van 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat onder meer luidt als volgt:

"Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid

van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen.”

Met haar betoog toont zij geen schending aan van de opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05/06/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch (aan) een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Voorts volgt uit artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat "(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05/06/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch (aan) een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft".

In het advies van de arts-adviseur van 5 juni 2015, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt het volgende gesteld:

"(...)

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 31.03.2015 blijkt dat betrokkene zou lijden aan hypertensie en hiervoor een antihypertensivum neemt. De noodzaak om een hypertensie te gaan behandelen kan maar blijken uit herhaalde metingen van de bloeddruk en op verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden. Er is geen evidentie dat dit gebeurd is en er worden geen waarden meegedeeld. In geval van hypertensie is de eerst aangewezen behandeling een zoutbeperking en andere levenshygiënemaatregelen zoals meer beweging en dit alvorens een antihypertensivum te starten. Er zijn geen aanwijzingen dat dit in casu niet voldoende zou zijn. Voor het overige wordt melding gemaakt dat betrokkene een anticonceptiepil neemt hetgeen in het kader van dit advies niet relevant is.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(...)"

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekster werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het

advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

3.3.2.1. In het eerste onderdeel van het enig middel laat de verzoekster gelden dat de arts-adviseur, door te stellen dat niet wordt aangetoond dat tot de huidige medicamenteuze behandeling werd besloten op basis van herhaalde metingen van de bloeddruk op verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden, eraan voorbijgaat dat uitdrukkelijk in het standaard medisch getuigschrift wordt vermeld dat zij *“reeds sedert 2009 (dus al zes jaar) voor hypertensie in behandeling is bij dezelfde artspraktijk”*. Zij meent dat hieruit blijkt dat de behandelende arts haar problematiek *“zeer goed kent en deze ook reeds over een periode van meerdere jaren heeft gevolgd”* en bijgevolg op basis van een grondige kennis van haar ziekte en de evolutie ervan heeft besloten om haar te behandelen met een antihypertensivum omdat andere maatregelen zoals een zoutarm dieet en meer beweging in haar geval onvoldoende zijn.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 31 maart 2015 dat de verzoekster aan het bestuur heeft overgemaakt, blijkt evenwel enkel dat de verzoekster sinds 2009 in behandeling is wegens hypertensie, doch niet dat zij behandeld wordt met een antihypertensivum *“omdat andere maatregelen zoals een zoutarm dieet en meer beweging (...) onvoldoende zijn”*. Dit blijkt evenmin uit de andere medische stukken die zij aan het bestuur heeft voorgelegd. Bovendien betwist de verzoekster niet dat aan het bestuur geen waarden inzake haar bloeddruk werden meegedeeld. Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is het nochtans aan de vreemdeling om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. Verder blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 31 maart 2015 dat de prognose van de aandoeningen waaraan de verzoekster lijdt gunstig is *“mits onderhoudstherapie”*. Aldus toont de verzoekster niet aan dat het medisch advies van 5 juni 2015, waar wordt gesteld dat er geen evidentie is dat herhaalde metingen van de bloeddruk op verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden zijn gebeurd en dat er geen aanwijzingen zijn dat een zoutbeperking en andere levenshygiënemaatregelen *in casu* niet voldoende zouden zijn, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Waar de verzoekster aanvoert dat de ambtenaar-geneesheer haar niet heeft onderzocht en geen contact opnam met haar behandelende geneesheer noch een deskundige raadpleegde, wordt er op gewezen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vermelde risico. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt geen verplichting in voor de ambtenaar-geneesheer om de geneesheer van de verzoekster te raadplegen. Het komt integendeel de vreemdeling toe om, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken.

Verder werpt de verzoekster op dat uit geen enkel element blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een bijzondere expertise in de materie bezit, die maakt dat hij beter geplaatst zou zijn dan de geneesheer van de verzoekster om de noodzaak van een behandeling met een antihypertensivum te beoordelen. Evenwel vereist geen enkele wettelijke bepaling dat de ambtenaar-geneesheer een specialist zou moeten zijn. De ambtenaar-geneesheer dient niet van een bijzondere expertise blij te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

3.3.2.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekster aan dat de arts-adviseur, door enkel tot de onontvankelijkheid van de aanvraag te adviseren omdat niet zou zijn aangetoond dat een medicamenteuze behandeling noodzakelijk is zonder evenwel deze noodzaak op beslissende wijze uit te sluiten, in wezen reeds de criteria van een onderzoek ten gronde hanteert en aldus *“veel verder (gaat) dan enkel het in art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet bedoelde prima facie-onderzoek”*, waardoor de door deze bepaling uitdrukkelijk gebruikte term *“kennelijk”* volstrekt betekenisloos wordt.

Artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan *in casu* de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, werd ingevoegd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 6 februari 2012). In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt in dit verband het volgende gesteld:

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze “medische filter” laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze “medische filter” een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken wie de procedure werkelijk bedoeld is.” (Parl.St. Kamer 2011-12, DOC 53K1824/001, 4).

De gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris verklaart de aanvraag onontvankelijk, wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat het onredelijk is dat de ambtenaar-geneesheer uit de vaststelling dat er geen aanwijzingen zijn dat een zoutbeperking en andere levenshygiënemaatregelen zoals meer beweging alvorens een medicamenteuze behandeling te starten *in casu* niet voldoende zouden zijn, afleidt dat “er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft”. Door op basis van het medisch advies van de arts-adviseur van 5 juni 2015 de aanvraag onontvankelijk te verklaren, schendt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet niet.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin kan een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN